

До Върховния Административен съд

По адм. дело №13679/2010г.

ПИСМЕНА ЗАЩИТА

От адв. Атанас Симеонов от САК,
процесуален представител на
„Холдинг Варна” АД, ЕИК 103249584

Уважаеми Върховни съдии,

Моля, да оставите в сила Определение № 6014 от 17.12.2009г. по адм. дело № 2977/2009г. на Административния съд Варна. Оспореното определение е валидно, допустимо и правилно.

Съображенията ми за това са следните:

Оспорената пред първоинстанционния съд заповед на областния управител е акт част от гражданскоправен фактически състав, завършващ с разпоредително волеизявление. Такава е и стабилната практика на Върховния административен съд, III отделение, което разглежда тези дела. Например, в Определение № 93 от 7.01.2003 г. на ВАС по адм. д. № 6868/2002 г., четем: *«Освен това, заповедта е един от задължителните актове на сделка за покупко-продажба на имот, която е изключена от административен съдебен контрол.»* По този начин, по отношение на разпоредителните волеизявление се произнася съдът и в най-новата си практика /Определение № 6716 от 22.05.2009 г. на ВАС по адм. д. № 6765/2009 г., III о., докладчик председателят Пенка Иванова; Определение № 7217 от 2.06.2009 г. на ВАС по адм. д. № 6764/2009 г., III о., докладчик съдията Любомира Мотова; Определение № 9592 от 14.07.2009 г. на ВАС по адм. д. № 4492/2009 г., III о., докладчик съдията Веселина Кълова; Определение № 10745 от 17.09.2009 г. на ВАС по адм. д. № 7741/2009 г., 5-членен с-в, докладчик председателят Панайот Генков; Определение № 10820 от 23.09.2009 г. на ВАС по адм. д. № 10508/2009 г., 5-членен с-в, докладчик съдията Виолета Ковачева/. Тоест във всички случаи, завършващото волеизявление - разпоредителната заповед на областния управител не представлява административен

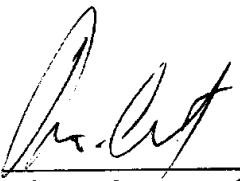
акт по смисъла на чл. 21 от Административнопроцесуалния кодекс, а волеизявление за сключване на една гражданскоправна сделка. Оттук следва и законосъобразният извод, приет от първоинстанционния съд, че административният съдебен контрол по отношение на такъв акт е недопустим.

По отношение на правния интерес от оспорване на заповедта, то юридическата прецизност налага този въпрос изобщо да не се разглежда от съда, тъй като няма годин за обжалване административен акт. Тоест липсва първата и най-значима предпоставка за допустимостта на процеса и по-нататъшна проверка за допустимост не е необходима.

За прецизност следва да се отбележи, че в случая не е налице и правен интерес от обжалването. Безспорен факт по делото е, както и самият жалбоподател посочва, че имотите са актувани като частна държавна собственост. Оттам нататък всички претенции за собственост - „res omnium communis” или други следва да се предявят от лица с правен интерес - представляващи държавата и по друг ред. В подобен случай на разпореждане по силата на Закона за насърчаване на инвестициите /чл. 22а, предишен чл. 18 ЗНИ/ Върховният административен съд се е произнесъл така: *„Право да оспорват административния акт, съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на РБ, както и съгласно разпоредбата на чл. 147 от АПК, имат гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения. Въздействието на административния акт в правната сфера на жалбоподателя по смисъла на закона следва да е пряко и непосредствено. В конкретния случай, тъй като жалбоподателят не заявява самостоятелни права върху имотите-общинска собственост, предмет на обжалваното решение на Общинския съвет, правилно съдът е приел, че за него липсва правен интерес от оспорване. Същият има право на собственост в ид. части върху съседен имот, а не върху процесните. Твърдяното от жалбоподателя искане за учредяване на сервитут, което може да се осъществи по друг ред, също не обосновава пряк и непосредствен интерес от оспорване на решението на ОС.”* /Определение № 721 от 16.01.2009г. по адм. дело № 9525/2008г. на ВАС/. Тоест, за да се търси защита срещу разпореждане със собственост, правният интерес следва да се изразява единствено в претендирано правно на собственост или друго вещно право върху имота, предмет на разпоредителната сделка.

Накрая обръщаме внимание и на това, че цитираната от жалбоподателите Орхуска конвенция и по-точно чл. 3, т. 9 от Конвенцията предоставя правна възможност, но не изключва

доказването на пряк и непосредствен правен интерес съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията и чл. 147, ал. 1 от АПК. Не на последно място самото разпореждане с имотите не може да повлияе негативно на околната среда по никакъв начин. Що се отнася до инвестиционните намерения на купувача, то общественият интерес е гарантиран от съответните производства, които се развиват по Закона за опазване на околната среда, Закона за устройството на Черноморското крайбрежие и редица други специални закони. В разглеждания случай, обаче, предмет на оспорения акт е единствено промяната на собствеността и активно легитимирани са единствено лицата, които имат претенции по отношение на собствеността върху имотите.

С уважение:
Адв. Атанас Симеонов